RETTENS DOM (Femte Afdeling)

14. maj 2002 *

I sag T-81/00,

Associação Comercial de Aveiro, Aveiro (Portugal), ved advogados J. Amaral e Almeida og B. Diniz de Ayala, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. Speyart og M. França, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(99) 3721 af 30. november 1999 om nedsættelse af det tilskud fra Den Europæiske Socialfond, som i forbindelse med projekt nr. 891038/P 3 er tilkendt Associação Comercial de Aveiro,

* Processprog: portugisisk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. december 2001,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsforskrifter

1 Det bestemmes i artikel 1, stk. 2, litra a), i Rådets afgørelse 83/516/EØF af 17. oktober 1983 om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 38), at Den Europæiske Socialfond (herefter »ESF«) deltager i finansieringen af foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse.

2 I artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af afgørelse 83/516 (EFT L 289, s. 1) opregnes de udgifter, der kan finansieres af ESF, herunder omkostninger ved erhvervsuddannelsesforanstaltninger.

3 I henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 medfører godkendelse af en ansøgning om finansiering fra ESF udbetaling af et forskud på 50% af det bevilgede tilskud på den dato, der er anført for foranstaltningernes begyndelse. I henhold til artikel 5, stk. 4, skal anmodninger om udbetaling af saldobeløb indeholde en detaljeret redegørelse for indholdet, resultaterne og finansieringen af den pågældende foranstaltning. Medlemsstaten attesterer den faktiske og regnskabsmæssige rigtighed af de i udbetalingsanmodningerne indeholdte oplysninger.

4 Artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 bestemmer, at såfremt tilskuddet fra ESF ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, kan Kommissionen suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger. I artikel 6, stk. 2, er det fastsat, at de udbetalte beløb, som ikke er blevet anvendt på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, skal tilbagebetales, og at i det omfang medlemsstaten til Fællesskabet indbetaler de beløb, der skal tilbagebetales af dem, der er ansvarlige for finansiering af foranstaltningen, indtræder den i Fællesskabets rettigheder.

5 Såvel Kommissionen som den berørte medlemsstat kan i medfør af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 føre kontrol med anvendelsen af tilskuddet.

6 Det fremgår af artikel 7 i Kommissionens beslutning 83/673/EØF af 22. december 1983 vedrørende forvaltningen af ESF (EFT L 377, s. 1), at en medlemsstat, der foranstalter en undersøgelse af anvendelsen af et tilskud på grundlag af en formodet uregelmæssighed, straks skal underrette Kommissionen herom.

De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen

7 Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (direktoratet for anliggender vedrørende ESF, der henhører under det portugisiske statssekretariat for beskæftigelse og erhvervsuddannelse) (herefter »DAFSE«) indgav i 1988 en ansøgning til Kommissionen om godkendelse af et finansielt tilskud med henblik på at gøre det muligt for Associação Comercial de Aveiro (herefter »ACA«) at iværksætte en række erhvervsuddannelsesforanstaltninger, der som helhed skulle finansieres med 257 394 377 portugisiske escudos (PTE), hvoraf ESF skulle bidrage med 127 410 217 PTE, de portugisiske myndigheder med 104 244 723 PTE og private sponsorer med 25 739 437 PTE.

8 Ved beslutning K(89) 0570 af 22. marts 1989 godkendte Kommissionen, at der blev ydet ACA et finansielt tilskud til projekt nr. 891038/P 3 med en samlet finansiering på 87 186 732 PTE, hvoraf 43 157 433 PTE skulle afholdes af ESF, 35 310 627 PTE af Orçamento da Segurança Social (det portugisiske budget for social sikring, herefter »OSS«) og 8 718 672 ESF af private sponsorer. Foranstaltningerne, der skulle gennemføres mellem den 8. februar og den 31. december 1989, havde til formål at erhvervsuddanne 166 personer.

9 Den 9. maj 1989 undertegnede ACA som modtager af det finansielle tilskud fra ESF en accept af Kommissionens beslutning, hvorved ACA forpligtede sig til at anvende »det eller de finansielle tilskud, der er ydet, i overensstemmelse med de gældende nationale og fællesskabsretlige bestemmelser«.

10 I overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 modtog ACA et forskud på 39 234 029 PTE, der svarede til ca. 50% af det godkendte beløb, og hvoraf ESF's tilskud udgjorde 21 578 716 PTE og OSS' bidrag 17 655 313 PTE.

11 Efter at uddannelsesforløbet var afsluttet, anmodede sagsøgeren den 26. april 1990 DAFSE om udbetaling af et saldobeløb på 11 617 837 PTE, der svarede til et tilskud fra ESF på 33 196 553 PTE og en samlet finansiering på 67 195 490 PTE, idet de samlede udgifter til uddannelsesforanstaltningerne havde vist sig at være mindre end det beløb, der oprindelig var budgetteret med. Den 30. oktober 1990 fremsendte DAFSE anmodningen til Kommissionen og meddelte samtidig, at attesteringen af de oplysninger, den indeholdt, var meddelt med forbehold af en ny undersøgelse.

12 Ved skrivelse af 13. februar 1991 meddelte DAFSE sagsøgeren, at beløbet — uagtet at anmodningen om udbetaling af saldobeløbet allerede var blevet fremsendt til Kommissionen — ikke ville blive udbetalt, før der var gennemført en finansiel kontrol.

13 Sagsøgeren anmodede flere gange, i marts og oktober 1991 og i februar 1992, DAFSE om at udføre denne kontrol så hurtigt som muligt og gjorde samtidig opmærksom på, at forsinkelsen med udbetalingen af saldobeløbet påførte ACA betydelig finansiel skade.

14 Den 25. marts 1993 blev Inspecçao Geral de Finanças (den portugisiske finanskontrol, herefter »IGF«) pålagt at udføre en regnskabsmæssig og finansiel revision i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 af de udgifter, der var afholdt inden for rammerne af de erhvervsuddannelsesforanstaltninger, der var gennemført af ACA i 1989. I en rapport af 28. september 1995 redegjorde IGF for resultatet af revisionen (herefter »IGF's rapport fra 1995«).

15 I rapporten fra 1995 foreslog IGF, at visse udgifter, som sagsøgeren havde medtaget i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet, blev anset for ikke at være støtteberettigede, og overlod det ligeledes til DAFSE at tage stilling til, om andre udgifter, der var medtaget i anmodningen, var støtteberettigede eller rimelige.

16 DAFSE gennemgik derefter IGF's forslag til berigtigelser og tog stilling til, om de pågældende udgifter var rimelige. DAFSE udfærdigede den 1. juli 1997 rapport nr. 1618 (herefter »DAFSE's rapport«), hvori det foreslog en nedsættelse af det samlede finansierede beløb med 5 770 902 PTE, idet visse udgifter ikke var støtteberettigede. DAFSE foreslog, at finansieringen blev ændret som følger:

ESF's tilskud	30 405 171 PTE
De portugisiske myndigheders (OSS') bidrag	24 876 958 PTE
Private bidrag	6 142 459 PTE
Foranstaltningernes samlede omkostninger	61 424 588 PTE

17 Ved skrivelse nr. 6131 af 27. august 1997 foreslog DAFSE Kommissionen, at omkostningerne ved foranstaltningerne blev nedsat til 61 424 588 PTE (i stedet for 67 195 490 PTE), således at ESF's tilskud blev nedsat til 30 405 171 PTE (i stedet for 33 196 533 PTE), og samtidig anmodede DAFSE om udbetaling af saldobeløbet på 8 826 455 PTE, henset til det forskud på 43 284 401 PTE, som sagsøgeren allerede havde modtaget.

18 Ved skrivelse nr. 25693 af 5. december 1997 (herefter »beslutningsforslaget«), der blev fremsendt i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83, meddelte Kommissionen DAFSE, at ESF's tilskud til projekt nr. 891038/P 3 ikke kunne overstige 30 405 171 PTE. Af beslutningsforslaget

fremgik det ligeledes, at Kommissionen var enig med DAFSE i, at beløbet på 5 770 902 PTE, som specificeret i DAFSE's rapport, ikke var støtteberettiget.

19 Ved skrivelse af 19. december fremsendte DAFSE en kopi af beslutningsforslaget samt en kopi af DAFSE's rapport, der byggede på IGF's rapport fra 1995, til sagsøgeren og gav denne en frist til den 20. januar 1998 til at fremsætte eventuelle bemærkninger.

20 Sagsøgeren fremsatte ingen bemærkninger til beslutningsforslaget.

21 Den 30. november 1999 traf Kommissionen beslutning K(99) 3721 (herefter »den anfægtede beslutning«), hvorved det finansielle tilskud, som ESF havde bevilget ACA i medfør af Kommissionens beslutning K(89) 0570 af 22. marts 1989, der var truffet inden for rammerne af projekt nr. 891038/P 3, blev nedsat. I henhold til artikel 1 i den anfægtede beslutning blev det finansielle tilskud på 43 157 433 PTE, der oprindelig var bevilget af ESF til ACA, og som den 30. oktober 1990 allerede var blevet nedsat til 33 196 553 PTE, nedsat til 30 405 171 PTE.

22 Ved skrivelse af 26. januar 2000 meddelte DAFSE sagsøgeren den anfægtede beslutning.

Retsforhandlingerne og parternes påstande

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. april 2000 har sagsøgeren anlagt denne sag for Retten.

24 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling, og den har i henhold til procesreglementets artikel 64, med henblik på sagens tilrettelæggelse, anmodet parterne om at fremlægge visse dokumenter. Ved skrivelser af henholdsvis 28. november og 6. december 2001 har parterne efterkommet disse anmodninger.

25 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under den mundtlige forhandling den 11. december 2001.

26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning K(99) 3721 af 30. november 1999 om at godkende anmodningen om udbetaling af saldobeløbet vedrørende sag 891038/P 3 annulleres, for så vidt som der derved er blevet pålagt en nedsættelse af det finansielle tilskud for så vidt angår rubrik 14.2.3 — forhåndsudvælgelse og udvælgelse af kursister, rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter, rubrik 14.3.1.b — teknisk personale, der ikke er beskæftiget med undervisning, og rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og husleje.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Annullationspåstanden

28 Sagsøgeren har anfægtet den nedsættelse, som Kommissionen har foretaget, for så vidt angår de fire følgende rubrikker i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet:

— rubrik 14.2.3 — forhåndsudvælgelse og udvælgelse af kursister — i hvilken forbindelse sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ikke har anført en begrundelse for nedsættelsen, og at den har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder

— rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter — i hvilken forbindelse sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ikke har anført en begrundelse for nedsættelsen, og at den har tilsidesat proportionalitetsprincippet

— rubrik 14.3.1.b — teknisk personale, der ikke er beskæftiget med undervisning — i hvilken forbindelse sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ikke har anført en begrundelse for nedsættelsen, og at den har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder

— rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og husleje — i hvilken forbindelse sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder.

Indledende bemærkninger vedrørende anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

29 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen i medfør af artikel 253 EF er forpligtet til at begrunde sine beslutninger, og at det fremgår af fast retspraksis, at det af en kommissionsbeslutning om nedsættelse af tilskud, der oprindelig er bevilget, og som af den grund medfører alvorlige konsekvenser for de pågældende, klart skal fremgå, hvad der er de konkrete årsager til, at tilskuddet er blevet nedsat i forhold til det oprindeligt bevilgede beløb. Efter sagsøgerens opfattelse skal det ligeledes klart og utvetydigt fremgå af en sådan beslutning, hvilke betragtninger den institution, som har udstedt retsakten, har lagt til grund (Rettens dom af 7.11.1997, sag T-84/96, Cipeke mod Kommissionen, Sml. II, s. 2081, præmis 46, og af 15.9.1998, forenede sager T-180/96 og T-181/96, Mediocurso mod Kommissionen, Sml. II, s. 3477, præmis 99).

30 I den foreliggende sag savner beslutningen ifølge sagsøgeren en begrundelse for så vidt angår nedsættelsen af beløbet i rubrik 14.2.3 — forhåndsudvælgelse og udvælgelse af kursister, rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter, og rubrik 14.3.1.b — teknisk personale, der ikke er beskæftiget med undervisning, og den bør følgelig annulleres med alle de deraf følgende retlige konsekvenser.

31 I besvarelse af Kommissionens argument om, at den anfægtede beslutning opfylder de krav, som er fastsat i retspraksis, og som er angivet i præmis 73-75 i Rettens dom af 16. september 1999 i sagen Partex mod Kommissionen (sag T-182/96, Sml. II, s. 2673), har sagsøgeren anført, at hverken beslutningens ordlyd, den sammenhæng, hvori den er vedtaget, eller alle de retsregler, som gælder på området, giver tilstrækkelige holdepunkter for at afgøre, om der er

grundlag for beslutningen, eller om den muligvis er behæftet med en sådan fejl, at dens gyldighed kan anfægtes for så vidt angår nedsættelsen af beløbet i de tre omhandlede rubrikker.

32 I besvarelse af Kommissionens argument om, at det i femte betragtning til den anfægtede beslutning er anført, at »visse udgifter ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i godkendelsesbeslutningen, hvorfor tilskuddet må nedsættes yderligere«, har sagsøgeren særligt gjort gældende, at det ikke er korrekt, at der i godkendelsesbeslutningen er fastsat sådanne betingelser.

33 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren har haft lejlighed til at få kendskab til de nationale myndigheders retsakter, hvortil der er henvist i den anfægtede beslutning, og at de oplysninger, de indeholder, er tilstrækkelige til i den sammenhæng, hvori beslutningen er truffet, at give sagsøgeren mulighed for at identificere og forstå grundene til de foretagne nedsættelser.

Rettens bemærkninger

34 Forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning har til formål at give den berørte oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for beslutningen, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes, ligesom forpligtelsen har til formål at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at efterprøve beslutningens lovlighed. Omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget (Domstolens dom af 7.4.1987, sag 32/86, Sisma mod Kommissionen, Sml. s. 1645, præmis 8, domme af 4.6.1992, sag C-181/90, Consorgan mod Kommissionen, Sml. I, s. 3557, præmis 14, og sag C-189/90, Cipeke mod Kommissionen, Sml. I, s. 3573, præmis 14, Rettens dom af 12.1.1995, sag T-85/94, Branco mod Kommissionen, Sml. II, s. 45, præmis 32, og dommen i sagen Partex mod Kommissionen, præmis 73).

35 En beslutning om nedsættelse af et tilskud, der oprindelig er bevilget af ESF, har alvorlige konsekvenser for modtageren af tilskuddet, og det skal derfor af beslutningen klart fremgå, på hvilket grundlag tilskuddet er blevet nedsat i forhold til det oprindeligt bevilgede beløb (dommen i sagen Consorgan mod Kommissionen, præmis 18, og i sagen Cipeke mod Kommissionen, præmis 18, Rettens dom af 6.12.1994, sag T-450/93, Lisrestal mod Kommissionen, Sml. II, s. 1177, præmis 52, dommen i sagen Branco mod Kommissionen, præmis 33, og i sagen Partex mod Kommissionen, præmis 74).

36 Spørgsmålet om, hvorvidt en beslutnings begrundelse opfylder disse krav, skal vurderes ikke blot i forhold til beslutningens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 15.5.1997, sag C-278/95 P, Siemens mod Kommissionen, Sml. I, s. 2507, præmis 17, og dommen i sagen Partex mod Kommissionen, præmis 75).

37 I en situation, hvor Kommissionen blot godkender et forslag fra en medlemsstat om at nedsætte det tilskud, der oprindelig er bevilget, kan Kommissionens beslutning anses for at være tilstrækkeligt begrundet i henhold til artikel 253 EF, når enten begrundelsen for at nedsætte tilskuddet klart fremgår af beslutningen, eller — hvis dette ikke er tilfældet — når der i beslutningen tydeligt henvises til en retsakt fra de kompetente nationale myndigheder i den pågældende medlemsstat, i hvilken myndighederne klart har redegjort for grundene til at nedsætte tilskuddet (dommen i sagen Branco mod Kommissionen, præmis 36, stadfæstet efter genoptagelse ved Rettens dom af 13.12.1995, sag T-85/94 OP, Kommissionen mod Branco, Sml. II, s. 2993, præmis 27, og dommen i sagen Partex mod Kommissionen, præmis 76).

38 Når det fremgår af sagen, at Kommissionens beslutning ikke på noget punkt adskiller sig fra de nationale myndigheders retsakter, er det tilladt at antage, at deres indhold er gjort til en del af begrundelsen for Kommissionens beslutning, i det mindste i det omfang, hvori tilskudsmodtageren har kunnet få kendskab hertil

(Rettens dom af 16.7.1998, sag T-72/97, Proderec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2847, præmis 105, og dommen i sagen Partex mod Kommissionen, præmis 77).

39 Det skal derfor undersøges, om sagsøgeren har haft lejlighed til at få kendskab til de retsakter, hvortil der er henvist i den anfægtede beslutning, og om de oplysninger, de indeholder, har været tilstrækkelige til i den sammenhæng, hvori den anfægtede afgørelse blev truffet, at give sagsøgeren mulighed for at identificere og forstå grundene til de skete nedsættelser (dommen i sagen Partex mod Kommissionen, præmis 78).

40 I det foreliggende tilfælde henvises der i fjerde betragtning til den anfægtede beslutning til de grunde, der er anført i DAFSE's skrivelse nr. 6131 af 27. august 1997, som var bilagt en kopi af DAFSE's rapport, og i femte betragtning til »de kontrolresultater, der er redegjort for i de meddelelser, der i rette tid blev tilstillet den berørte organisation«, dvs. IGF's rapport fra 1995 og DAFSE's rapport. I beslutningens femte betragtning henvises også til beslutningsforslaget.

41 Det fremgår således af den anfægtede beslutnings ordlyd, at der er redegjort for de forskellige forhold — der giver mulighed for at forstå de grunde, der fik Kommissionen til at nedsætte det finansielle tilskud, der var bevilget af ESF — i de skrivelser og rapporter, der er henvist til i beslutningen.

42 I denne forbindelse bemærkes, at DAFSE's rapport samt beslutningsforslaget blev tilsendt sagsøgeren ved skrivelse af 19. december fra DAFSE, og at sagsøgeren ikke bestrider også at have modtaget en kopi af IGF's rapport fra 1995.

43 Det fremgår ligeledes af den sammenhæng, hvori beslutningen er vedtaget, at Kommissionen blot har bekræftet den berørte medlemsstats forslag om at nedsætte det tilskud, der oprindelig var bevilget. I beslutningsforslaget er det således anført, at »efter en gennemgang af anmodningen om udbetaling af saldobeløbet og de tilhørende dokumenter, der er fremsendt af medlemsstaten (DAFSE), har ESF besluttet på baggrund af resultaterne af revisionsrapporten, som anført i [DAFSE's] notat nr. 1618, at beløbet på 5 770 902 PTE ikke er støtteberettiget«.

44 Det skal endelig bemærkes, at der i femte betragtning til den anfægtede beslutning henvises til, at »visse udgifter ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i godkendelsesbeslutningen«, og at denne henvisning skal forstås som en henvisning til den erklæring, hvori Kommissionens godkendelsesbeslutning blev accepteret, som sagsøgeren undertegnede den 9. maj 1989, og hvorved ACA som modtager af det finansielle tilskud fra ESF udtrykkeligt forpligtede sig til at anvende »det eller de finansielle tilskud, der er ydet, i overensstemmelse med de gældende nationale og fællesskabsretlige bestemmelser samt under hensyntagen til alle de omstændigheder, der har været afgørende for beslutningen om godkendelse af den ovenfor nævnte »sag««.

45 Det er således disse bestemmelser, som sagsøgeren skulle overholde i forbindelse med anvendelsen af det finansielle tilskud fra ESF, og Kommissionen kunne i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde under henvisning til en national bestemmelse eller fællesskabsbestemmelse, som ikke var overholdt ved gennemførelsen af den pågældende foranstaltning (dommen i sagen Mediocurso mod Kommissionen, præmis 113 og 119).

46 Det følger heraf, at der skal foretages en gennemgang af indholdet af de dokumenter, der er tilsendt sagsøgeren, og som der i den anfægtede beslutning

henvises til, samt af de nationale bestemmelser og fællesskabsbestemmelser, der finder anvendelse, for at kunne tage stilling til anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten for så vidt angår rubrik 14.2.3 — forhåndsudvælgelse og udvælgelse af kursister, rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter, rubrik 14.3.1.b — teknisk personale, der ikke er beskæftiget med undervisning.

Rubrik 14.2.3 — forhåndsudvælgelse og udvælgelse af kursister

Kommissionens gennemgang

47 Sagsøgeren har i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet anført et beløb på 1 857 500 PTE for den her omhandlede rubrik til forhåndsudvælgelse og udvælgelse af 166 kursister, virksomhedsbesøg, forberedelse af ansøgninger og psykologiske test.

48 Kommissionen har nedsat dette beløb af de grunde, der er redegjort for i beslutningsforslaget, dvs. at den udgift på 11 190 PTE, som sagsøgeren havde anført for hver udvalgt ansøger (1 857 500 PTE: 166 udvalgte ansøgere), var for stor, og at det fandtes passende at anvende en sats på 80% udvalgte ansøgere af de forhåndsudvalgte ansøgere (166 udvalgte ansøgere: 80 × 100 = 208 forhåndsudvalgte ansøgere) som et »rimeligt kriterium« for at fastsætte det støtteberettigede beløb og en udgift på 5 000 PTE pr. forhåndsudvalgt ansøger, hvilket giver 1 040 000 PTE (208 × 5 000 PTE).

Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten og anbringendet om, at Kommissionen har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder

49 Det bemærkes, at sagsøgerens anbringender samtidig vedrører begrundelsen for beslutningen og gyldigheden af de kriterier, som Kommissionen har anvendt med henblik på at fastsætte beløbet for de støtteberettigede udgifter for den her omhandlede rubrik.

50 Indledningsvis bemærkes, at Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 kan suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde, såfremt et tilskud fra ESF ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser. Anvendelsen af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2950/83 kan indebære, at Kommissionen skal foretage en vurdering af komplekse faktiske og regnskabsmæssige forhold. Ved en sådan vurdering må Kommissionen derfor råde over et vidt skøn. Følgelig kan Retten alene efterprøve, om Kommissionen har anlagt en åbenbar urigtig vurdering af sagens omstændigheder (dommen i sagen Mediocurso mod Kommissionen, præmis 118-120).

51 Sagsøgeren er af den opfattelse, at hverken beslutningsforslaget eller DAFSE's rapport indeholder en konkret begrundelse for, at udgifterne er blevet anset for at være for høje, eller for, at en udvælgelse af 80% af de forhåndsudvalgte ansøgere er blevet anset for at være rimelig, hvilket indebærer, at begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF er blevet tilsidesat.

52 Sagsøgeren har for det første anført, at begrundelsespligten er så meget vigtigere, som udgiften på 11 190 PTE pr. udvalgt ansøger (1 857 500: 166) ikke blev anfægtet i IGF's rapport fra 1995.

53 Retten må ikke desto mindre konstatere, at det af IGF's rapport fra 1995 fremgår, at denne myndighed har overladt det til DAFSE at vurdere, om de af sagsøgeren anførte udgifter er rimelige og støtteberettigede, idet det ikke har været muligt at

finde frem til de udgifter, der svarer til de fakturaer, som ACA har udstedt, i regnskaberne for det firma, der er anvendt som underleverandør, og idet »»vægten« af udgifterne til forberedelsen af kurset har overskredet den procentsats, der normalt accepteres af DAFSE (8% af udgiftsposten til drift og administration og 5% af den samlede udgift til foranstaltningerne)«.

54 I DAFSE's rapport blev det efterfølgende foreslået at nedsætte ESF's tilskud for så vidt angår den her omhandlede rubrik, idet man anså udgiften pr. udvalgt ansøger på 11 190 PTE for at være »meget høj«, og »hvis man accepterer« en udvælgelsesprocent på 80 af de forhåndsudvalgte ansøgere og en udgift på 5 000 PTE pr. forhåndsudvalgt ansøger »som rimelig«, er det støtteberettigede beløb 1 040 000 PTE (svarende til 166: 80 × 100 = 208 og 208 × 5 000 = 1 040 000). I beslutningsforslaget har Kommissionen anvendt denne argumentation for at komme frem til samme resultat.

55 Sagsøgeren kan altså ikke påberåbe sig IGF's rapport fra 1995 til støtte for sit argument om, at DAFSE og Kommissionen ikke kunne bedømme, om det omtvistede beløb var støtteberettiget.

56 Sagsøgeren har for det andet anført, at en udgift på 11 190 PTE pr. udvalgt ansøger udgør det rette beløb, da kurserne først og fremmest henvendte sig til arbejdstagere fra små virksomheder, og de i alt vedrørte 78 virksomheder, der fordelte sig på seks kommuner. Ifølge sagsøgeren har deltagelsen fra hver enkelt virksomheds side i gennemsnit nødvendiggjort tre besøg af én af sagsøgerens repræsentanter og en ansvarlig for selskabet Lusogref (med hvilket sagsøgeren har indgået en kontrakt herom). Antallet af deltagere fra hver besøgt virksomhed har desuden været under 30%, og der har været afholdt møder med hver deltagende virksomhed og de ansøgere, der har været tilmeldt et kursus. Endelig har det før afholdelsen af disse møder været nødvendigt at indsamle og analysere oplysninger om ansøgerne med henblik på at få kendskab til deres og virksomhedernes forventninger.

57 Sagsøgeren finder på denne baggrund, at antallet af deltagende virksomheder, deres geografiske spredning og de strenge kriterier for forhåndsudvælgelsen og udvælgelsen medfører, at forløbet er mere komplekst, end det fremgår af beslutningsforslaget, hvis konklusion ikke har nogen sammenhæng med de reelle faktiske omstændigheder.

58 Retten skal imidlertid bemærke, at de udgifter, der har relation til de forskellige opgaver, som ACA og underleverandøren har udført hos de deltagende virksomheder, ikke er opført som sådanne, men blot indgår i det beløb, som sagsøgeren har henført under den her omhandlede rubrik. Den omstændighed, at der ikke er foretaget nogen opgørelse af de udgifter, som sagsøgeren har omtalt, skal ses dels i sammenhæng med IGF's rapport fra 1995, hvori det konkluderes, at DAFSE skal vurdere, om de udgifter, der er henført under den pågældende rubrik, er rimelige og støtteberettigede, dels i sammenhæng med DAFSE's vurdering, der er gentaget i beslutningsforslaget, af, at disse udgifter er meget høje.

59 Det er på denne baggrund, at Kommissionen fandt, at det støtteberettigede beløb skulle beregnes ved at gange de 208 forhåndsudvalgte ansøgere — et antal, Kommissionen nåede frem til ved at tage udgangspunkt i de 166 udvalgte ansøgere, som sagsøgeren har angivet, og en rimelig udvælgelsesprocentsats på 80% af de forhåndsudvalgte ansøgere — med beløbet på 5 000 PTE. Retten finder, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at anvende denne metode til at afgøre, om de udgifter, der kunne henføres under den her omhandlede rubrik, var rimelige og støtteberettigede og ved ikke at tage alle de udgifter i betragtning, som sagsøgeren faktisk har haft, og hvis størrelse havde været genstand for kritik fra både IGF og DAFSE.

60 Der skal dog foretages en prøvelse af, om de to kriterier, som Kommissionen har anvendt med henblik på at fastsætte størrelsen af de støtteberettigede udgifter, er sagligt begrundet.

61 For så vidt angår procentsatsen på 80 af de forhåndsudvalgte ansøgere bemærkes, at det i beslutningsforslaget understreges, at »valget af 80% af de forhånds-

udvalgte ansøgere betragtes som rimelig, da de var blevet udpeget af virksomhederne selv«. Det samme fremgår af IGF's rapport fra 1995, hvorefter »forskellen i udgift pr. ansøger mellem de to projekter [17 259 PTE pr. udvalgt ansøger i projekt nr. 890365/P 1, der vedrørte personer mellem 18 og 25 år, mod 11 190 PTE i det omtvistede projekt, der omhandlede små og mellemstore virksomheder] er begrundet i den omstændighed, at mange »unge« selv tilmeldte sig kurset, hvorimod det var lettere at behandle ansøgningerne fra »de ansatte i SMV'erne«, eftersom de var udpeget af virksomhederne selv«.

62 Den omstændighed, at virksomhederne præsenterede deres ansøgere for ACA, er ikke blevet bestridt af sagsøgeren under den administrative procedure, og Kommissionen kunne med rette anlægge den betragtning, at dette forhold lettede processen og gjorde det muligt at udvælge 80% af de forhåndsudvalgte ansøgere.

63 Sagsøgeren har for så vidt angår beløbet på 5 000 PTE pr. ansøger bestridt Kommissionens argument om, at dette beløb må anses for rimeligt, da det i henhold til bekendtgørelse nr. 20/MTSS/87 af 19. juni 1987 fra det portugisiske ministerium for arbejde og social sikkerhed (*Diário da República*, serie II, nr. 148, af 1.7.1987, s. 8141, herefter »bekendtgørelse nr. 20/MTSS/87«) drejer sig om det beløb, der svarer til timelønnen for en lærer, der har gennemført en uddannelse på ni år og har en anerkendt erhvervserfaring, og en time er tilstrækkelig til at forhåndsudvælge og udvælge en ansøger.

64 Sagsøgeren er af den opfattelse, at bekendtgørelse nr. 20/MTSS/87 kun angår grænserne for aflønningen af lærerne og ikke aflønningen af personer, der udvælger ansøgere, og at det således ikke er berettiget under henvisning til bekendtgørelsen at anse en udgift på kun 5 000 PTE pr. time til en person, der udvælger ansøgere, for at være rimelig. Sagsøgeren har endvidere påpeget, at der ikke er nogen begrundelse for, hvorfor én time skulle være nok til at forhåndsudvælge og udvælge en ansøger. Sagsøgeren forstår således ikke, hvorfor de anførte udgifter skulle være »for høje« og »urimelige«.

65 Retten må imidlertid konstatere, at bekendtgørelse nr. 20/MTSS/87 fastsætter grænserne for aflønning af personer, der underviser i forbindelse med erhvervsuddannelsesforanstaltninger, der finansieres af ESF, og at sagsøgeren må forudsættes at have kendskab til den portugisiske lovgivning om denne type foranstaltninger (dommen i sagen Partex mod Kommissionen, præmis 85 og 86). Begrebet erhvervsuddannelse skal fortolkes således, at det omfatter alle de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelsen af erhvervsuddannelsen, hvilket indbefatter de forberedende aktiviteter, herunder forhåndsudvælgelse og udvælgelse af ansøgere til de pågældende foranstaltninger. Kommissionen har i det foreliggende tilfælde lagt en timeløn på 5 000 PTE til grund, hvilket svarer til lønnen for en lærer med anerkendt erhvervserfaring. Det er Rettens opfattelse, at Kommissionen ikke har foretaget en åbenbar urigtig bedømmelse af sagens omstændigheder ved at antage, at dette kriterium var rimeligt og passende, henset til formålet med og indholdet af den undervisning, der skulle gives. Undervisningen vedrørte den teknik, der er forbundet med administrative kontorsystemer, salgsteknik, udarbejdelse af afgifts- og skatteregnskab ved hjælp af edb og virksomhedsadministration ved hjælp af edb, hvilket ganske rigtigt indebar, at der var brug for en person med anerkendt faglig erfaring.

66 Retten finder ligeledes, at Kommissionen ikke overskred den skønsbeføjelse, som den rådede over i denne sag, ved at anlægge det synspunkt, at en rimelig varighed af en gennemgang af en ansøgning om optagelse var én time.

67 Det følger heraf, dels at det af den begrundelse, der er indeholdt i DAFSE's rapport og i beslutningsforslaget, og som der henvises til i den anfægtede beslutning, sammenholdt med de nationale bestemmelser og de fællesskabsbestemmelser, der finder anvendelse i denne forbindelse, fremgår, af hvilke grunde ESF's finansielle tilskud er blevet nedsat, og at begrundelsen opfylder kravene i artikel 253 EF, dels at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at nedsætte tilskuddet fra ESF.

68 Sagsøgerens anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og anbringendet om, at Kommissionen har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, må herefter forkastes.

Rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter

Kommissionens gennemgang

69 Sagsøgeren har i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet angivet beløbet 1 184 000 PTE for rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter.

70 Kommissionen har nedsat det støtteberettigede beløb til 30 000 PTE af de grunde, som der er redegjort for på følgende måde i beslutningsforslaget:

»Beløbet til kopiering af dokumenter er blevet berigtiget, idet udgiften til samtlige de bøger og manualer, som deltagerne har fået udleveret, fuldt ud er blevet godkendt. Da det betragtes som rimeligt, at der bruges tre pakker papir (1 500 ark) pr. kursus for hvert af de fire kurser, som foranstaltningen er sammensat af, og at beløbet fastsættes til 5 [PTE] pr. fotokopi, eftersom ACA har henført udgifterne til indkøb af papir og toner til fotokopimaskinen under rubrik 14.3.14 — almindelige administrative udgifter — når man frem til et støtteberettiget beløb på 30 000 [PTE] (4 kurser × 1 500 ark × 5 [PTE].«

Anbringendet om tilsidesættelsen af begrundelsespligten

71 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutning og de forberedende retsakter på to afgørende punkter ikke indeholder en begrundelse. Dels har Kommissionen ikke forklaret, hvorfor den har fundet, at et rimeligt forbrug af papir kan fastsættes til tre pakker papir (svarende til 1 500 ark) pr. kursus, når der er blevet brugt langt flere. Dels har Kommissionen ikke præciseret, af hvilken

årsag den har fastsat prisen for en fotokopi til 5 PTE, når denne pris afviger mærkbart fra markedsprisen (såvel i 1989 som nu) og de priser, som DAFSE anvender.

72 Retten må indledningsvis konstatere, at det af IGF's rapport fra 1995 fremgår, at IGF har fundet, at »[beløbet på 1 184 000 PTE var] overdrevet, når der dels henses til det antal kopier, som der er tale om pr. kursist, og dels til samtlige de manualer og bøger, der er blevet udleveret, hvilket i princippet burde have gjort det unødvendigt at anvende et så stort antal fotokopier«.

73 Retten skal ligeledes bemærke, at det i DAFSE's rapport anføres, at den af sagsøgeren anførte udgift på 1 184 000 PTE var for høj, henset til den række af manualer og bøger, der var blevet udleveret, og hvortil udgiften var blevet godkendt i sin helhed, og henset til, at det blev anset for at være rimeligt at bruge tre pakker papir pr. kursus (svarende til 1 500 ark), at de omhandlede erhvervsudannelsesforanstaltninger var sammensat af fire kurser, at ACA havde henført udgifterne til indkøb af kopipapir og tonerpatroner til fotokopimaskinen under rubrik 14.2.8 — andre udgifter til forberedelse og 14.3.14 — almindelige administrative udgifter, og at en pris på 5 PTE pr. fotokopi var rimelig. DAFSE konkluderede følgelig, at der kunne godkendes et støtteberettiget beløb på 30 000 PTE (1 500 ark × 4 × 5 PTE). Denne argumentation er gentaget i beslutningsforslaget.

74 Det må herefter konstateres, at det af de forklaringer, der er indeholdt i de retsakter, hvortil der henvises i den anfægtede beslutning, fremgår, af hvilke grunde ESF's tilskud er blevet nedsat, og at forklaringerne således opfylder kravene i artikel 253 EF.

75 Sagsøgerens anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten må herefter forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

76 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat proportionalitetsprincippet, idet den, da den traf beslutningen, anvendte uhensigtsmæssige kriterier, der ikke egner sig til en rationel vurdering af udgiften til kopiering af dokumenter.

77 Retten finder, at sagsøgerens anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet reelt vedrører spørgsmålet, om Kommissionen ikke har anlagt en urigtig bedømmelse, da den nedsatte tilskuddet fra ESF.

78 Det bemærkes, at der ifølge DAFSE's rapport og beslutningsforslaget er fire grunde til, at Kommissionen har nedsat det finansielle tilskud fra ESF: Der er uddelt bøger og manualer til kursisterne, til hvert af de fire kurser skulle der bruges 1 500 fotokopier, prisen for en fotokopi er 5 PTE, og udgifterne til papir og toner til fotokopimaskiner er henført under rubrik 14.2.8 — andre udgifter til forberedelse og rubrik 14.3.14 — almindelige administrative udgifter.

79 Sagsøgeren har ikke bestridt det fjerde led i begrundelsen, hvorefter udgifterne til indkøb af papir og toner til fotokopimaskiner ikke burde være anført i rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter — idet disse udgifter allerede var medtaget i rubrik 14.2.8 — andre udgifter til forberedelse og i rubrik 14.3.14 — almindelige administrative udgifter. Såvel den omstændighed, at sådanne udgifter har kunnet opføres under denne rubrik, som i øvrigt det forhold, at Kommissionen ligeledes har accepteret andre udgifter til indkøb af papir i A3- og A4-format samt udgifter til fotokopiering under rubrik 14.10.3 — udstyr og forbrugsvarer, måtte tages i betragtning af Kommissionen ved bedømmelsen af det beløb, der kunne henføres under rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter, eftersom dette betød, at en del af de udgifter, der var forbundet med fotokopiering, var henført under andre rubrikker, og at denne del af udgifterne derfor ikke kunne anføres under den her omhandlede rubrik.

80 Det skal følgelig undersøges, om de tre andre grunde, som der er lagt vægt på i DAFSE's rapport og i beslutningsforslaget, ikke er udtryk for en urigtig bedømmelse fra Kommissionens side for så vidt angår fastlæggelsen af de udgifter, der kan ydes tilskud til fra ESF.

81 Sagsøgeren har, for det første, for så vidt angår udleveringen af bøger og manualer gjort gældende, at dette argument ikke kan fremføres til støtte for, at det var berettiget af reducere antallet af fotokopier, eftersom disse bøger og manualer netop blev udleveret i form af fotokopier.

82 I denne forbindelse har sagsøgeren anført, at det beløb på 1 225 000 PTE, der er henført under rubrik 14.2.1 — undervisningsmateriale, udgør udgiften til ophavsrettigheder i forbindelse med fotokopiering af bøger og manualer og ikke udgifter i forbindelse med selve fotokopieringen, der er henført under rubrik 14.2.5 — kopiering af dokumenter.

83 Retten skal bemærke, at i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet var beløbet på 1 225 000 PTE i rubrik 14.2.1 — undervisningsmateriale, specificeret således:

»[14.2.1] Undervisningsmateriale:

(1 sæt manualer til generel indføring i edb × 115 000 PTE

+ 1 sæt manualer til MSDOS × 145 000 PTE

+ 1 sæt manualer til Word IV × 190 000 PTE

+ 1 sæt manualer til Lotus 123 x 160 000 PTE

+ 1 sæt manualer til marketing x 225 000 PTE

+ 1 sæt manualer til salgsteknik x 260 000 PTE

+ 1 sæt manualer til kontorautomatisering x 130 000 PTE)

I alt: 1 225 000 PTE.«

84 Under retsmødet oplyste sagsøgeren, at forkortelsen »Conj. Manuais« (»sæt manualer«), som blev brugt i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet, efter omstændighederne kunne betegne en enkelt bog — selv om ordet »Manuais« var i flertal — eller to eller tre bøger, nemlig teoribogen, øvelsesbogen og eventuelt en bog, der beskrev forskellige anvendelsesmuligheder, og at udgiften til hver af disse sæt kun dækkede erhvervelsen af én enhed samt ophavsrettighederne i forbindelse med fotokopiering af bøgerne.

85 Det bemærkes imidlertid, at dette udsagn ikke er underbygget af noget bevis, og at det står i modsætning til, at ordet »Manuais« (»manualer«) er i flertal.

86 Størrelsen af de beløb, som sagsøgeren har angivet ud for hvert sæt manualer, giver desuden anledning til at antage, at den anvendte forkortelse rent faktisk dækker over udgifterne til indkøb af et sæt manualer og ikke udgifterne til ophavsrettigheder i forbindelse med fotokopiering. Ifølge anmodningen om udbetaling af saldobeløbet har manualerne til salgsteknik således tilsammen kostet 260 000 PTE. Af den opstilling, sagsøgeren har bilagt replikken, over det

antal fotokopier, der er uddelt på hvert kursus, fremgår det imidlertid, at der er taget 38 kopier af disse manualer. Hvis sagsøgeren havde købt 38 manualer om salgsteknik til 260 000 PTE, ville prisen pr. manual have været på 6 842 PTE, hvilket udgjorde et ikke ubetydeligt beløb på daværende tidspunkt. Forholdet mellem prisen for de andre sæt manualer og antallet af fotokopier, som sagsøgeren hævder at have taget, gør det ligeledes muligt at nå frem til et beløb pr. enhed, som kan svare til udgiften til køb af de nævnte manualer.

87 Det følger heraf, at Kommissionen med rette kunne antage, at der var blevet indkøbt bøger og manualer til kursisterne, hvilket i samme omfang begrænsede behovet for at tage fotokopier.

88 For det andet har sagsøgeren, for så vidt angår antallet af fotokopier, anført, at Kommissionen har behandlet forskellige situationer ens, idet den ikke har taget hensyn til de særlige forhold ved hvert af de fire kurser, herunder emnet, antallet af kursister og varigheden, og dermed til, at reproduktionsomkostningerne varierede fra det ene kursus til det andet. Kommissionen har således fundet, at samme antal kopier var påkrævet til kurset vedrørende den teknik, der er forbundet med administrative kontorsystemer, der omfattede 86 kursister og strakte sig over 429 dage (1 500 timer), til kurset vedrørende salgsteknik, der omfattede 38 kursister og strakte sig over 84 dage (1 260 timer), til kurset vedrørende udarbejdelse af afgifts- og skatteregnskab ved hjælp af edb, der omfattede 15 kursister og strakte sig over 40 dage (200 timer), og til kurset vedrørende virksomhedsadministration ved hjælp af edb, der omfattede 20 kursister og strakte sig over 80 dage (400 timer).

89 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at det ikke er 6 000 (svarende til 1 500 × 4) fotokopier, der er blevet uddelt til kursisterne, men derimod 110 320 fotokopier. Sagsøgeren har i replikken givet en oversigt over antallet af fotokopier, der er uddelt pr. kursus, og over udgifterne til fotokopiering for hvert kursus og har i den forbindelse anført, at sagsøgeren på intet tidspunkt er blevet anmodet om en sådan oversigt under den administrative procedure.

90 Det er imidlertid Rettens opfattelse, at det er nødvendigt, for at kunne fastsætte antallet af fotokopier, at tage den omstændighed i betragtning, at hovedparten af fotokopierne ifølge den oversigt, som sagsøgeren har bilagt replikken, svarede til fotokopierne af manualerne, hvortil udgifterne blev henført under rubrik 14.2.1 (som manualerne til MS DOS, til WORD IV, til LOTUS 123, til salgsteknik og til introduktion til edb). Retten har således fundet, at Kommissionen med rette kunne antage, at der var indkøbt og udleveret bøger og manualer til kursisterne, hvilket i samme omfang begrænsede behovet for at tage fotokopier.

91 Henset til, at sagsøgeren ikke i tide over for Kommissionen har fremlagt dokumentation for det antal fotokopier, der reelt er blevet udleveret på hvert kursus, kan Kommissionen følgelig ikke kritiseres for, at den har anset 1 500 fotokopier pr. kursus for at være rimeligt. Det påhvilede sagsøgeren, som modtager af det finansielle tilskud fra ESF, i tide at fremsende en sådan dokumentation til de kompetente myndigheder, da sagsøgeren fik kendskab til DAFSE's rapport og beslutningsforslaget.

92 For det tredje har sagsøgeren, for så vidt angår prisen pr. fotokopi, anført, at den pris på 10 PTE, som sagsøgeren har foreslået, er den samme som den, DAFSE har lagt til grund. Denne pris kan derfor ikke anses for at være for høj. Sagsøgeren har desuden henvist til, at prisen for en fotokopi til sammenligning er 100 PTE i henhold til tariffen for aflønningen af notarer, der er godkendt ved lovdekret nr. 397/83 af 2. november 1983 (som ændret flere gange).

93 Retten må konstatere, at den skrivelse fra DAFSE, som sagsøgeren har henvist til til støtte for prisen på 10 PTE, er dateret den 3. april 1996. Denne skrivelse vedrører således en anden periode end den, hvori de her omhandlede erhvervsuddannelsesforanstaltninger blev gennemført (nemlig mellem februar og december 1989). Det bemærkes desuden, at den pris, som er angivet i denne skrivelse, ikke kun dækker omkostningerne til fotokopiering, men ligeledes indbefatter prisen for den indsats, som administrationen har ydet ved duplikeringen. De priser, der finder anvendelse efter tariffen for aflønning af notarer, indgår i en særlig ordning, der ikke finder anvendelse i denne sag.

94 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den pris, som Kommissionen har fastsat, er urimelig.

95 Sagsøgerens anbringende om, at proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat, må herefter forkastes.

Rubrik 14.3.1.b — teknisk personale, der ikke er beskæftiget med undervisning

Kommissionens gennemgang

96 Sagsøgeren har i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet angivet et beløb på 1 562 500 PTE (45 dage a 17 500 PTE og 31 dage a 25 000 PTE) til den pædagogiske koordination og 2 250 000 PTE (50 dage a 45 000 PTE) til den generelle koordination.

97 Kommissionen har nedsat det støtteberettigede beløb til den pædagogiske koordination til 1 025 000 PTE og beløbet til den generelle koordination til 2 100 000 PTE af følgende grunde, som der er redegjort for i beslutningsforslaget:

— For så vidt angår den pædagogiske koordination har Kommissionen fundet, at »der ikke er noget, der kan berettige, at den pædagogiske koordination har varet 26 dage længere end den generelle koordination«, og at det støtteberettigede beløb for så vidt angår den pædagogiske koordination

følgelig må nedsættes fra 1 562 500 PTE (45 dage a 17 500 PTE og 31 dage a 25 000 PTE) til 1 025 000 PTE (30 dage a 17 500 PTE og 20 dage a 25 000 PTE, idet de 30 og de 20 dage følger det samme forhold som det, sagsøgeren har anført i anmodningen om udbetalingen af saldobeløbet, 45 og 31 dage, dvs. henholdsvis 59% og 41% af de udgifter, der henført under den pædagogiske koordination).

— For så vidt angår den generelle koordination har Kommissionen anført, »at det ikke er rimeligt, at en generel koordinator aflønnes efter en timetarif, der er højere end den, der gælder for en uddannet instruktør, og at koordinatorerne ikke i den egenskab udførte andre opgaver, og at de brugte seks timer dagligt på foranstaltningen«. Kommissionen fandt følgelig, at det støtteberettigede beløb til den generelle koordination skulle nedsættes fra 2 250 000 PTE (50 dage a 45 000 PTE) til 2 100 000 PTE (50 dage a 42 000 PTE pr. dag, svarende til seks timer a 7 000 PTE pr. time), idet beløbet på 7 000 PTE fremgik af bekendtgørelse nr. 20/MTSS/87.

Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten

98 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede beslutning er behæftet med begrundelsesmangler, hvilket er ensbetydende med tilsidesættelser af artikel 253 EF.

99 For så vidt angår den pædagogiske koordination har sagsøgeren anført, at Kommissionen ikke har angivet grundene til, at den finder, at der ikke er noget, der kan berettige, at den pædagogiske koordination har varet 26 dage længere end den generelle koordination og den tekniske koordination, idet den blotte forskel mellem de forskellige koordinationsformer ikke i sig selv kan begrunde en sådan forskel.

100 For så vidt angår den generelle koordination har sagsøgeren anført, at Kommissionen ikke har anført grunden til, at det ikke er rimeligt, at en uddannet generel koordinator aflønnes efter en timetarif, der er højere end den, der gælder for en uddannet instruktør, når deres funktioner er forskellige. Sagsøgeren har ligeledes påpeget, at Kommissionen ikke har angivet grundene til, at den finder, at en koordinator kun har arbejdet seks timer om dagen, når den daglige arbejdstid i Portugal er på otte timer.

101 Retten skal bemærke, at det fremgår af IGF's rapport fra 1995, at IGF fandt, at de udgifter, der var medtaget i denne rubrik, udgjorde ca. 21,5% af udgifterne til den del af personalet, der underviste, hvilket overskred de parametre, der normalt finder anvendelse for denne type udgifter. IGF overlod det følgelig til DAFSE at vurdere, om udgifterne til udførelse og administration af kurserne, herunder de udgifter, der er henført under rubrik 14.3.1.b — teknisk personale, der ikke er beskæftiget med undervisning, var støtteberettigede og rimelige.

102 For så vidt angår den pædagogiske koordination blev det såvel i DAFSE's rapport som i beslutningsforslaget foreslået, at det finansielle tilskud fra ESF blev nedsat med den begrundelse, at der ikke var noget, der kunne berettige, at denne koordination havde varet 26 dage længere end den generelle koordination og den tekniske koordination. DAFSE og Kommissionen har således lagt 50 dage i stedet for 76 dage til grund for beregningen af det støtteberettigede beløb, dvs. en nedsættelse fra 1 562 500 PTE (45 dage a 17 500 PTE og 31 dage a 25 000 PTE) til 1 025 000 PTE (30 dage a 17 500 PTE og 20 dage a 25 000 PTE).

103 For så vidt angår den generelle koordination blev det såvel i DAFSE's rapport som i beslutningsforslaget foreslået, at det finansielle tilskud fra ESF blev nedsat med den begrundelse, at koordinatorerne ikke udførte andre opgaver, og at det var meningen, at de pågældende skulle bruge seks timer pr. dag på erhvervsuddannelsesforanstaltningen, samt at det navnlig henset til bekendtgørelse nr. 20/MTSS/87 ikke var rimeligt, at en generel koordinator aflønnes efter en

tarif, der er højere end den, der gælder for en uddannet instruktør, dvs. 7 000 PTE pr. time. DAFSE og Kommissionen har således vurderet, at det støtteberettigede beløb ikke er på 2 250 000 PTE (50 dage a 45 000 PTE), men på 2 100 000 PTE (50 dage × 6 timer × 7 000 PTE).

104 Retten skal bemærke, at de forklaringer, der findes i de retsakter, som der henvises til i den anfægtede beslutning, angiver grundene til, at tilskuddet fra ESF er blevet nedsat både for så vidt angår den pædagogiske koordination og den generelle koordination. Disse forklaringer har ligeledes gjort det muligt for den berørte at anfægte gyldigheden af beslutningen og gjort det muligt for Retten at udøve sin kontrol af den anfægtede retsakts lovlighed. Kravene i artikel 253 EF er således overholdt.

105 Sagsøgerens anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten må herefter forkastes.

Anbringendet om, at Kommissionen har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder

106 For så vidt angår den pædagogiske koordination har sagsøgeren for det første gjort gældende, at det er forkert at hævde — som det er sket i DAFSE's rapport og i beslutningsforslaget — at »der ikke er noget, der kan berettige, at den pædagogiske koordination har varet 26 dage længere end den generelle koordination«. Den generelle koordination, der har varet 50 dage, har rent faktisk været udført af én person, mens den pædagogiske koordination, der har varet 76 dage, er blevet udført af to personer, hvoraf den ene har arbejdet 45 dage og den anden 31 dage. Sagsøgeren har påpeget, at forskellen mellem det antal dage, der er henført under den generelle koordination (50 dage), og det antal, der er henført under den pædagogiske koordination (76 dage), simpelt hen kan forklares med, at den pædagogiske koordination er mere omfattende og mere arbejdskrævende end de andre former for koordination.

107 Det er imidlertid Rettens opfattelse, at Kommissionen ikke anlagde en åbenbar urigtig bedømmelse af sagens omstændigheder, da den fandt, at der ikke var noget, der kunne berettige, at den pædagogiske koordination havde varet 26 dage længere end den generelle koordination. I mangel af relevant dokumentation fra sagsøgerens side er det vanskeligt at forstå, hvordan den pædagogiske koordination, der finder sted under hele uddannelsesforløbet, kan blive tillagt så mange flere dage end den generelle koordination, der kan finde sted før, under og efter de omhandlede foranstaltninger. I denne forbindelse bemærkes, at det påhvilede sagsøgeren, som modtager af det finansielle tilskud fra ESF, i tide at fremsende en sådan dokumentation til de kompetente myndigheder på baggrund af DAFSE's rapport og beslutningsforslaget.

108 For så vidt angår den generelle koordination har sagsøgeren for det første gjort gældende, at argumentet om, at koordinatorerne kun har anvendt seks timer pr. dag på deres opgaver under kursernes forløb, er fejlagtigt, idet længden af den daglige arbejdstid i Portugal er på otte timer, og der ikke er nogen grund til at antage, at koordinatorerne, hvortil udgiften er medregnet af sagsøgeren, ikke har respekteret denne længde.

109 Det er imidlertid Rettens opfattelse, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig den omstændighed, at den daglige arbejdstid i Portugal er på otte timer med henblik på at anfægte Kommissionens vurdering i mangel af andre faktiske omstændigheder, der kan begrunde dette argument. Denne længde på otte timer udgør rent faktisk et maksimum og ikke et minimum, og Kommissionen kunne med rimelighed antage, at en arbejdstid på seks timer pr. dag for den generelle koordinator var tilstrækkelig som følge af, at der fandtes særlige koordinatorer for pædagogiske og tekniske spørgsmål.

110 Sagsøgeren har for det andet bestridt argumentet om, at den generelle koordinator ikke skulle aflønnes efter en tarif, der er højere end den, som finder anvendelse på uddannede instruktører.

111 Retten finder, at Kommissionen ikke kan kritiseres for at have antaget, at det var passende, at den generelle koordinator blev aflønnet på et niveau, der svarer til det, der gælder for en uddannet instruktør, når henses til den type kurser, der var omfattet af erhvervsuddannelsesforanstaltningen. Anvendelsen af en højere skala som den, der gælder for lærere med en universitetsuddannelse eller lærere, som har skrevet en doktorafhandling, er ikke rimelig og passende, henset til formålet med de kurser, der blev givet, som ikke kunne begrunde, at den generelle koordination skulle udføres af en person med et sådant uddannelsesniveau, da kurserne vedrørte den teknik, der er forbundet med administrative kontorsystemer, salgsteknik, udarbejdelse af afgifts- og skatteregnskab ved hjælp af edb og virksomhedsadministration ved hjælp af edb.

112 Det følger heraf, at sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, må forkastes.

Rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og til husleje

Kommissionens gennemgang

113 Sagsøgeren har i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet henført et beløb på 10 627 777 PTE under den her omhandlede rubrik, der vedrører leje af løsøre og fast ejendom, som er foretaget af underleverandøren SI — Sistemas de Informação L^{da} (herefter »SI«).

114 Kommissionen har nedsat det støtteberettigede beløb for så vidt angår disse tjenesteydelser til 8 460 000 PTE af følgende grunde, som der er redegjort for i beslutningsforslaget:

»I denne rubrik er der som udgifter i forbindelse med leje og husleje anført et beløb på 10 627 777 [PTE], hvoraf hele beløbet er blevet faktureret af virksomheden [SI]. I forbindelse med den revision, som IGF udførte hos denne virksomhed, kom det frem, at det beløb til husleje og leje, der var opgivet i formular 22 i virksomhedens selvangivelse for året 1989, var 14 842 000 [PTE]. Selv om det ikke ud fra den faktura, der er udstedt til ACA, har været muligt at fastsætte de reelle udgifter, som SI har afholdt, er det klart, at selv hvis dette havde været muligt, ville disse udgifter have ligget betydeligt under 14 842 000 [PTE], eftersom flere af de anførte udgifter helt sikkert ikke har haft noget med uddannelsesaktiviteterne at gøre.

[...]

Idet det anses for rimeligt at indregne en avance på 50% af de reelle udgifter, der fremgår af den faktura, som underleverandøren har udstedt, og idet der henses til, at beløbet på 10 628 000 [PTE] udgør 38% af det samlede beløb, der er faktureret ACA (10 628 000 [PTE] af 27 842 000 [1] [PTE], må det konstateres, at anvendelsen af denne procentsats på de udgifter, der er angivet af SI i formular 22, giver et tal på 5 640 000 [PTE] (14 842 000 [PTE] × 38%), der med en avance på 50% kommer op på 8 460 000 [PTE] (5 640 000 [PTE] × 1,5).«

Anbringendet om, at Kommissionen har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder

— Parternes argumenter

115 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er behæftet med en mangel for så vidt angår rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og husleje, idet den

1 — Dette beløb er ikke korrekt. Det rigtige beløb er 27 847 288 PTE, hvilket imidlertid ikke ændrer den procentsats på 38%, som Kommissionen har benyttet.

hviler på en urigtig forudsætning om, at de udgifter, som SI har angivet under udgiftsposten »husleje og leje« på selvangivelsen for 1989, dvs. 14 842 000 PTE, skal benyttes som udgangspunkt for beregningen af de støtteberettigede udgifter under denne rubrik.

116 Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at IGF's rapport fra 1995 overlod det til DAFSE at vurdere, om de udgifter, der var anført under denne rubrik, var rimelige og støtteberettigede. IGF anførte, at »SI's revisionsrapport indikerer, at posten leje og husleje indeholder et beløb på 14 842 000 PTE mod de 27 847 000 PTE, der er faktureret, og posten inkluderer 4 323 000 PTE for leje af kontorer i Aveiro og 4 300 000 PTE for leje af udstyr, hvilket beløb ikke virker sandsynligt«. Den rapport, som IGF udarbejdede den 5. marts 1993 om den revision, der var blevet udført hos fire virksomheder, ACA havde benyttet som underleverandører inden for rammerne af erhvervsuddannelsesforanstaltninger (herefter »IGF's rapport fra 1993«), bekræfter denne antagelse, navnlig for så vidt angår gennemgangen af kontoudtogene og bilagene fra SI.

117 Kommissionen har ligeledes påpeget, at IGF ikke har kunnet finde frem til de udgifter, der direkte svarede til de fakturaer, der var udstedt til ACA, i SI's bogholderi. Kommissionen har endvidere anført, at selv om det var lykkedes for IGF at afgrænse de direkte udgifter ved hjælp af de fakturaer, der var udstedt til ACA, ville disse have været mindre end 14 842 000 PTE, eftersom visse af de udgifter, der var opgivet af SI, ikke er forbundet med de erhvervsuddannelsesforanstaltninger, der er udført af sagsøgeren.

118 Henset til nødvendigheden af at vurdere, om visse udgifter og de dertil svarende beløb er rimelige og nødvendige, og henset til de priser, der gjaldt på markedet, samt til den pligt, som modtagere af offentlig støtte har til at udvise den påpasselighed, der kræves i forbindelse med varetagelsen af sine egne interesser, finder Kommissionen følgelig, at en avance på 50% af de direkte udgifter, der er faktureret til ACA, er rimelig for en underleverandør, selv om den »objektivt set er høj«, som det bemærkes i DAFSE's rapport.

— Rettens bemærkninger

119 Kommissionens beslutning om at nedsætte beløbet for så vidt angår de støtteberettigede udgifter under rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og husleje — hviler på den antagelse, at disse udgifter skal fastsættes på grundlag af »de reelle udgifter, der er indeholdt i den faktura, SI har udstedt«, og den støttes ifølge beslutningsforslaget på IGF's rapport fra 1993, der blev afgivet efter anmodning fra DAFSE.

120 I IGF's rapport fra 1993 gennemgås først SI's indtægter, og det anføres, at det fremgår af selvangivelsen for 1989, at omfanget af det salg og de tjenesteydelser, der er præsteret af denne virksomhed, beløber sig til ca. 144 187 010 PTE. Dette beløb inkluderer et beløb på 10 627 777 PTE, som SI har faktureret til ACA for leje af løsøre og fast ejendom, og i denne forbindelse har IGF påpeget, at det fremgår af en gennemgang af de fakturaer, som ACA har forelagt, samt af anmodningen om udbetaling af saldobeløbet, at de tjenesteydelser, der er præsteret af SI, vedrører leje af edb-udstyr (for 7 841 000 PTE), vedligeholdelse, teknisk bistand og transport af udstyr (for 1 202 000 PTE) samt husleje (for 1 585 000 PTE).

121 I rapporten gennemgås herefter SI's udgifter. IGF begrænser sin gennemgang heraf til en analyse af udgiftsposten »husleje og leje« i virksomhedens selvangivelse for 1989 og understreger i den forbindelse: »Henset til, at de fakturaer, som SI har udstedt til ACA, alle omhandler beløb til leje af edb-udstyr og leje af lokaler, er revisionen af de afholdte udgifter begrænset til en gennemgang af posten »leje og husleje«, der er opført i resultatopgørelsen for regnskabsåret

1989, og hvis totalbeløb den 31. december 1989 udgjorde 14 842 000 [PTE].« Dette beløb kan specificeres som følger:

»Husleje	4 323 000
Automercantil	736 000
Sofinloc	1 788 000
Renault Gest	750 000
A.A. Castanheira Rent a Car	200 000
Fiat	446 000
Regisconta	2 049 000
Sobran	1 300 000
Unital	3 000 000
RST	250 000
[I alt]	14 842 000.«

122 I IGF's rapport fra 1993 anføres det ligeledes, at det samlede beløb under rubrikken »husleje«, dvs. 4 323 000 PTE, indbefatter beløb, der vedrører leje af kontorlokaler i bygningen Vera Cruz i Aveiro, og at for så vidt angår de øvrige rubrikker svarer beløbet på 1 300 000 PTE til en faktura, der er udstedt af firmaet Sobran, der er erklæret konkurs, og at beløbet på 3 000 000 PTE hidrører fra, at der er stillet en computer af mærket NCR 8250 til rådighed i 30 dage, som var opført som anlægsaktiv i selskabet Unital, og som var blevet indkøbt i 1985 for 3 500 000 PTE.

123 I denne sammenhæng sammenlignes i IGF's rapport fra 1993 SI's indtægter og udgifter, og det konkluderes, at gennemgangen af, om de fakturaer, der er udstedt til et samlet beløb på 27 847 288 PTE (17 219 511 PTE for projekt nr. 890365/P 1 og 10 627 777 PTE for projekt nr 891038/P 3), er i overensstemmelse med den

tilsvarende udgiftspost, viser, at det beløb, som indgår i SI's regnskab under posten »husleje og leje«, er på 14 842 000 PTE, herunder leje af lokaler for 4 323 000 PTE og leje af udstyr for 4 300 000 PTE, og det understreges samtidig, at dette beløb »af de anførte grunde ikke virker sandsynligt«.

124 I IGF's rapport fra 1993 undersøges det ikke, om de øvrige udgifter til leje og husleje, som SI har afholdt til Automercantil (736 000 PTE), til Sofinloc (1 788 000 PTE), til Reanult Gest (750 000 PTE), til A.A. Castanheira Rent a Car (200 000 PTE), til Fiat (446 000 PTE), til Regisconta (2 049 000 PTE) og til RST (250 000 PTE), har betydning for prisen for de ydelser, som SI har præsteret til ACA. Betegnelserne for disse virksomheder giver imidlertid ikke anledning til at antage, at de lejekontrakter, som SI har indgået med disse virksomheder, står i direkte forbindelse med de ydelser, der er præsteret for ACA.

125 Retten må konstatere, at den argumentation, der er anvendt i IGF's rapport fra 1993, hviler på den fejlagtige forudsætning, at de udgifter, der er anført under posten »husleje og leje« i SI's selvangivelse for året 1989, skal lægges til grund for fastsættelsen af prisen for de tjenesteydelser, som virksomheden har faktureret ACA.

126 Det fremgår af de enkelte udgiftsposter, der er anført i anmodningen om udbetaling af saldobeløbet for rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og husleje, at beløbet på 10 627 777 PTE, der svarer til ACA's udgifter til leje af udstyr hos SI inden for rammerne af projekt nr. 891038/P 3, kan specificeres som følger:

— 7 840 734 PTE til leje af udstyr

— 1 585 350 PTE til leje af installationer

— 470 444 PTE til vedligeholdelse og forsikringer

— 731 250 PTE til transport og installation af udstyr.

127 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende — uden at det er blevet bestridt af Kommissionen — at det udstyr, som SI har udlejet til ACA til brug for det omhandlede projekt, delvist var SI's ejendom og delvist var lejet af SI hos tredjemand. Det udstyr, som tilhørte SI, var derfor bogført under posten »materielle anlægsaktiver« i forbindelse med hensættelser til afskrivninger, hvis beløb i selvangivelsen for 1989 var angivet til 11 169 034 PTE, hvorimod de aktiver, som SI havde lejet, var bogført under posten »husleje og leje«, der er angivet til 14 842 000 PTE i selvangivelsen for 1989.

128 Udgifterne i forbindelse med vedligeholdelsen, transporten og installationen af udstyret og til forsikring havde SI bogført under andre poster end posten »leje og husleje«, dvs. de poster, der vedrørte personaleomkostninger, udgifter til vedligeholdelse og reparation og til forsikring.

129 Fastlæggelsen af udgifterne til SI's ydelser i virksomhedens regnskab burde således ikke være sket ud fra én udgiftspost, nemlig »husleje og leje«, men burde være sket ud fra alle de poster, der kunne indbefatte de nævnte udgifter, idet SI's tjenesteydelser ikke kun omfatter udleje af udstyr og installationer, som SI selv havde lejet hos tredjemand, som IGF forudsætter, men også SI's udleje af udstyr eller installationer, som virksomheden ejer, samt vedligeholdelse, transport, installation og forsikring af dette udstyr.

130 Det må således konstateres, at beløbet på 14 842 000 PTE under rubrikken »husleje og leje« i SI's selvangivelse for 1989, ikke kan lægges til grund for fastsættelsen af de udgifter, der er støtteberettigede under rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og udleje.

131 Fejlen går igen i IGF's rapport fra 1995, DAFSE's rapport og beslutningsforslaget.

132 I IGF's rapport fra 1995 blev konklusionen fra IGF's rapport fra 1993 således gentaget, og IGF overlod det til DAFSE at vurdere, om de udgifter, der var anført under den her omhandlede rubrik, var rimelige og støtteberettigede.

133 I DAFSE's rapport blev det — efter at der var henvist til den sammenligning, som IGF havde foretaget mellem beløbet i fakturaen (nemlig 27 847 288 PTE, heraf 10 627 777 PTE til projekt nr. 891038/P 3) og det beløb, der var anført i SI's udgiftspost »husleje og leje« (nemlig 14 842 000 PTE) — foreslået at beregne det støtteberettigede beløb ved at tage udgangspunkt i beløbet på 14 842 000 PTE.

134 I beslutningsforslaget har Kommissionen anvendt samme argumentation og er nået til samme resultat.

135 Det følger heraf, at Kommissionen anlagde en åbenbart urigtig bedømmelse ved fejlagtigt at lægge til grund, at den udgift på 14 842 000 PTE, der var anført i posten »husleje og leje« i SI's selvangivelse for 1989, gjorde det muligt at fastsætte beløbet for de udgifter, der var støtteberettigede, under denne rubrik.

136 Det følger heraf, at der må gives sagsøgeren medhold i anbringendet om, at Kommissionen har foretaget en urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder.

137 Den anfægtede beslutning skal herefter annulleres, for så vidt som der for rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og husleje, foretages en nedsættelse af de udgifter, som sagsøgeren har angivet som betaling for leje af løsøre og fast ejendom foretaget af virksomheden SI i sin egenskab af underleverandør.

Sagens omkostninger

138 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til artikel 87, stk. 3, kan Retten dog fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.

139 I denne sag har sagsøgeren — der har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger — fået delvis medhold i sin annullationspåstand. Retten finder, at det er rimeligt ud fra en bedømmelse af sagens omstændigheder, særligt det lange tidsrum, der er gået mellem anmodningen om udbetaling af saldobeløbet, der blev fremsat den 26. april 1990, og den anfægtede beslutning, der først blev vedtaget den 30. november 1999, at Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af de omkostninger, der er afholdt af sagsøgeren.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) **Kommissionens beslutning K(99) 3721 af 30. november 1999 om nedsættelse af Den Europæiske Socialfonds tilskud til Associação Comercial de Aveiro i forbindelse med projekt nr. 891038/P 3 annulleres, for så vidt som det for rubrik 14.3.9 — udgifter til leje og husleje, bestemmes, at beløbet for de ydelser, der er faktureret af SI — Sistemas de Informação L[da], nedsættes.**

2) **I øvrigt frifindes Kommissionen.**

3) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af sagsøgerens omkostninger.**

4) **Sagsøgeren bærer to tredjedele af sine egne omkostninger.**

Cooke García-Valdecasas Lindh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. maj 2002.

H. Jung J.D. Cooke

Justitssekretær Afdelingsformand